

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Έξαφνα μιά απότομη επίθεση έχωσε το καπέλλο του Κορσφέρ ως το σαγόνι του και έπειτα ένα μπλέξιμο ποδιών στα πόδια του τον έρριξε κάτω.

Συγχρότως ένα βαρύ χέρι έφραξε το στόμα της Μαγδαληνής κι' άμέσως ή νέα ένιωσε να την παρασύρουν μέσα στα σκότη.

«Ακούγοντας ό Διονύση; Ήταν υπόκοφο γογγυσμό που έβγαλε ή Μαγδαληνή έστρεψε το κεφάλι του και μη βλέποντας κανέναν άρχισε να τρέχει πίσω. «Όχι μακριά, έξω από έναν σταύλο, βρήκε τον κύρ Κορσφέρ πεσμένον κάτω, άπάνω σε κάτι σανά, άκίνητο και λιπόθυμο.

«Όταν ό Κορσφέρ συνήλθε άρχισε να τρέχει στους δρόμους σαν τρελλός, κλαίγοντας και φωνάζοντας την άνεψιά του. Το ίδιο έκανε κι' ό Διονύσης.

«Υστερ' από μιάς ώρας άδικες άναζητήσεις ό Διονύσης γύρισε στο ζυθοπωλείο για να είδοποιήση τον κύριό του κι' ό Κορσφέρ έτρεξε στο μέγαρο τής Θούνης για να ζητήσει βοήθεια.

«Η διήγησις αυτή έκανε τρομερή έντύπωση στο ζυθοπώλη. Είχε χλωμάσει τρομερά και για να μήν πέση άναγκάστηκε να στηριχτεί στο στήθος του φίλου του.

«Έκείνος τον έσφιξε στην καρδιά του και ψιθύρισε :

— Κουράγιο! να πάρη ό Διάβολος! Θά τή βρούμε όπου και νάνη!

«Ό Πλουσέτ είχε άρχισει να συνεχεται και κάρφωσε ίκετευτικά τά μάτια του στο Γουλιέλμο.

— Φαντάζεσαι πώς την έκλεψε κανέναν έχθρός μας ; ρώτησε ό Λοβέρτ.

— «Όχι.

— Κανέναν άντραστής σου ;

«Ό ζυθοποιός άνασκήριτσε.

— Μήν εν' ό Στραβοχέρης ! έτραύλισε : άλλα όχι, αυτός είναι πολύ δειλός... δε θά τολμούσε ποτέ να κάνει ένα τέτοιο πράγμα...

— «Όσο γι' αυτό θά δούμε...

Κ' έτρεξαν άμέσως κι' ό δυο στο σπίτι του Στραβοχέρη.

«Ό Στέφανος Στραβοχέρης κατοικούσε στην όδον Άσκουα, σε μιά παλιοκαλύβα. Σε λίγο οι δυο φίλοι σταματούσαν μπρός ο' αυτή.

«Ό Πλουσέτ χτύπησε δυνατά.

— Ποιος είναι ; άκούστηκε μιά φωνή από μέσα.

«Ό Λοβέρτ ειπε μ' ευγενικό, άλλα κ' έπιταχικό τόνο τ'ονόμα του και παρακάλεσε να του άνοιξουν.

XVI

«Όπου ό Γουλιέλμος φρονεύει έναν άνθρωπο χωρίς να τον άγγίζει.

«Ό Στέφανος Στραβοχέρης παρουσιάστηκε σε λίγο στην πόρτα με το νυχτικό του φαινόταν ξαφνιασμένος κ' είχε τά μάτια του περσιμένα από τον ύπνο.

— Κύριε Πλουσέτ ! Κύριε Λοβέρτ !... φώναξε : έσεις στο σπίτι μου !... Τέτοιαν ώρα ;... Τι τρέχει ;...

— Τρέχει, άπάντησε ό μιλωνάς καρφώνοντας με τά βλέμματά του στο Στραβοχέρη στη θέση του, τρέχει ότι άπόψε έκλεψαν τη Μαγδαληνή εην άρραφανιαστικά του Πλουσέτ.

«Ό Στραβοχέρης χτύπησε τά χέρια του και ειπε :

— «Άχ ! τι μου λέτε ;

— Σου λέμε αυτό που ίσως τ'ό ξέρεις πολύ καλά, παληάνθρωπε ! σόφρασε ό Πλουσέτ μη μπροώντας πιά να κρατηθή.

— Μά πρός Θεού ! ειπε ό Στραβοχέρης, κάνοντας πώς είχε προσβληθεί. Μήν τυχόν κ' ύποψιάζεστε έμένα ;

— Βεβαίονατα, άπάντησε ό Γουλιέλμος. Και γι' αυτό θά μπορούμε να κάνουμε μιά έρευνα σπίτι σου από τά κεραμίδια ως τά θεμέλια.

«Υποταχτικός ό Στραβοχέρης τούς έκανε τόπο να περάσουν.

— Μπήτε και ψάχτε, κύριοι μου ! ψιθύρισε, όχι χωρίς κάποια ειρωνία.

«Ό Πλουσέτ, πελιδνός με τά μάτια έξαγριωμένα, άρμισε μέσα. «Ό Γουλιέλμος τον άκολούθησε.

«Ό Στραβοχέρης εκάθησε σε μιά καρέκλα και σταύρωσε τά χέρια του. Τά μάτια του παρακολουθούσαν όλες τις κινήσεις του Γουλιέλμου και του Νικολάου και έλαμπαν άπόδειφρονεία.

— «Έ καλά ! τούς ειπε σε λίγες στιγμές βεβαιωθήκατε τώρα καλά ότι δεν κρύβω έδω την ήγεμονίδα σας ;

— «Έδω όχι, ειπε ό Λοβέρτ, άλλου όμως ίσως...

«Ό Διονύσης βρήκε τον Κορσφέρ πεσμένον άπάνω σε κάτι σανά...

«Ό Στραβοχέρης ύψωσε του ώμους και άπάντησε :

— Τι να σας πώ ;... Άν με νομίζετε τόσο άνόητο ώστε να κλέψω μιά νέα πού με περιφρονεί και πού αγαπά άλλον τόσο το χειρότερο γι' ό σας...

Οι δυο φίλοι δε μπορούσαν να επιμένουν πιά πολύ και άπεσύρθησαν, προφέροντας μάλιστα και μερικές λέξεις συγγνώμης.

«Ό Στραβοχέρης τούς άκουσε χωρίς ν' άπαντήσει κ' έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Όταν έμειναν μόνοι τους στο δρόμο ό Νικολάος ψιθύρισε με άπελπισία :

— Τι να κάνουμε τώρα ; Πού να τρέξουμε ; Ποιόν να ρωτήσουμε ;

— «Ήσυχία, του άπήνησε αγά. Φαντάζεσαι ότι ό ευγενής κόμης τής Θούνης θ' άφήσει να του πάρουν έτσι εύκολα τον άγγελο που φυλάει μέσ' στο παλάτι του, την κόρη του πιά αγαπημένου του υπηρέτου, την πιά αγαπημένη συντροφισσα τής συζύγου του ;

Μά την πίστη μου, όχι ! Και τά θεμέλια τής Τουρραίνης μπορεί να σκάψη ό κόμης Γοδεφρίδος για να βρής τη Μαγδαληνή.

Μιά λάμπρις έλπίδος φώτισε το πρόσωπο του ζυθοποιού.

— Τό πιστεύεις ; ψιθύρισε.

— Βέβαια ! Και ίσως κιάνας έχει άναστατάσει τον κόσμο.

— Μά, ειπε ό Πλουσέτ, ή ώρα εινε περασμένη, τό παλάτι κλειστό και ό κόμης κοιμάται... Εινε ζήτημα αν ό κύρ Κορσφέρ κατορθώσει να φτάσει ως αυτόν.

— Πρέπει να βεβαιωθούμε.

— «Άς πάμε λοιπόν, άπάντησε ό Νικολάος.

— «Όχι, ειπε ό μιλωνάς : πήγαινε μόνος σου, εγώ θά μείνω έδω...

«Έχω κάποια ιδέα.

— Για τό Στραβοχέρη ;

— Ναι.

— Νομίζεις λοιπόν ότι ξέρει πιά πολλά από όσα μās λέει ;

— Ναι, και θέλω να τον παραμονέψω...

— «Ά ! φοβήρισε ό ζυθοποιός, αν είμουν βέβαιος...

— Θά τ'ό έστριβες τό λαιμό για να τον κείνεις να μιλήσει... Και κ' αυτό, τί ;

Θά ζητούσε βοήθεια, θά σ' έπαιναν, θά σ' έκλειναν στη φυλακή και τό άποτέλεσμα μηδέν... Και να δεις πού δε θά βγώ γελασμένος... Τώρα έσύ πήγαινε και κάνε ότι μπορείς.

«Ό Πλουσέτ έφυγε σά βέλος.

«Ό άπέναντι στην καλύβα του Στραβοχέρη χιζόταν ένα καινούργιο σπίτι. «Ό Λοβέρτ κρύφτηκε πίσω από ένα σωρό έύλα και χαλίκια.

Περιμένα πολλήν ώρα χωρίς ν' άντιληφθή τίποτε, όταν έξαφνα κατά τις δύο παρά τέταρτο, ή πόρτα τής καλύβας μισάνοιξε, και πρόβαλε δειλά τό κεφάλι του Στραβοχέρη ό όποιος έρριξε φοβισμένες ματιές γύρω του.

— Καλά ! ψιθύρισε ό Γουλιέλμος, φαίνεται ότι δεν έπеса έξω στους ύπολογισμούς μου.

«Ό Στραβοχέρης, βλέποντας γύρω του ν' άπλώνεται ερημία και σιωπή, βγήκε έξω και άρχισε να προχωρή. «Ό Λοβέρτ τον παρακολούθησε, κρυπτόμενος όσο μπορούσε στις άνωμαλίες των τοίχων.

— Καλά πάμε ! ψιθύρισε. Φαίνεται πώς αυτός ό κατεργιής θά μ' οδηγήσει κατ' εϋθειαν στον κρυψώνα τής Μαγδαληνής.

«Ό Στραβοχέρης προχωρούσε πολύ γρήγορα. Δυο τρεις φορές στάθηκε για να πάρη άνάσα και νόμισε πώς άκουσε βήματα πίσω του. Κι άταξε άλλα δεν είδε τίποτε.

Σ' ένα τέταρτο τής ώρας έφτασε σε μιά μεγάλη πλατεία πού την έφώτιζε όλόκληρη τό φεγγάρι πού βασιλεύει. Περνώοντας τον άνοιχτό χώρο τής πλατείας ό Στραβοχέρης έστρεψε τά νώτα του πρός τό φεγγάρι και συνεπώς είδε την σκιάν του πού έπεφτε εμπρός του ως την άλλη άκρη τής πλατείας.

«Άξαφνα μ' άλλη σκιά παρουσιάστηκε δίπλα στη δική του.

«Ό Στραβοχέρης στράφηκε άπότομα και κοιτάξε πίσω.

«Ό Γουλιέλμος, πού δε μπορούσε να χει προβλέψει την προδοσία αυτή του φεγγαριού, στάθηκε κι' αυτός.

Γιά μιά στιγμή ή ίδια άμυχανία έπιασε και τούς δυο άνδρες.

— «Α ! ειπε τέλος ό Στραβοχέρης, έσεις εισθε, κύριε Γουλιέλμει ;

— «Έγώ.

— Βγήκατε έξω για να δροσιστήτε ;

— «Όπως βλέπετε... Κ' έσύ ;

— Και εγώ τό ίδιο, φίλε μου...

Και βάζοντας τά χέρια στις τσέπες έκοίταξε τό Γουλιέλμο με ύψος περιπαχητικά.

«Ό μιλωνάς μας, δεν εΐταν διόλου ύπομονετικός. «Έσφιγγε μάλιστα τις γροθιές του...

— «Όχι, σκέφτηκε, δεν κάνει να τόν πνίξω γιατί τότε δε θά μάθω τίποτε.

(Άκολουθεί)